

Pháp thoại chùa Siêu Lý 3 – 15/05/2024

Kalama tri ân cô Diệu Hỷ ghi chép.

(...)

Khi nó ngậm miếng mồi vào miệng của nó, lưỡi câu móc vào mép của nó rồi nó vẫn còn cơ hội sống, đúng không? Như vậy:

- Lý do đầu tiên để con cá chết là do tham.
- Lý do thứ hai là nếu nó đã lỡ bị lưỡi câu móc mép rồi mà nó có gan chịu đau, giựt ra thì nó sống, đúng không? Nhưng mà vì nó không có gan, nó sợ đau. Học A Tỳ Đàm sợ là tham hay sân?

Giờ hiểu chưa? Lý do thứ nhất là nó không dẫn lòng được trước cái tham nên nó bị mắc câu; nhưng cái thứ hai, sau khi bị mắc câu nó không có gan giựt ra.

Tôi ví dụ thôi. Y chang như bao nhiêu thứ đam mê khác trong cuộc đời chúng ta. Chúng ta có 2 lần chết trong đời: Lần 1, gặp con nhô/ thẳng đó mình không dẫn được, thế là bập vào, khi bập vào rồi không có khả năng nhả thẳng đó là chết lần 2. Lần 1 là chết do dại khờ, lần 2 là chết do ngu xuẩn. Như vậy thì mình thấy, đời sống của mình, nguyên cái biển mệnh mông mình lấy hình ảnh con cá là đủ rồi.

Các vị sẽ hỏi tôi tại sao dám nói như vậy? Tại sao dám nói hình ảnh con cá ăn mồi đủ cho Phật pháp? Xin thưa đó là kinh nói, không phải tôi nói. Đức Phật Ngài dạy rằng: Vị tỷ-kheo tinh cần, tinh giác, tu tập thân quán niệm xứ, thọ quán niệm xứ, Tâm quán niệm xứ, và pháp quán niệm xứ diệt trừ tham ưu ở đời.

Tham = Thích thú.

Ưu = Bất mãn.

Toàn bộ đời sống của chúng ta chỉ là thích thú và bất mãn thôi **abhijjādomanassa**.

Bước một, chúng ta là những con cá, chúng ta chết là do không kèm được cái tham. Bước hai, khi mình bập vô cái mình thích là mình không đủ gan nhả nó ra. Lại chết lần 2. Lần này chết thiệt.

Lần 1 không có gan từ chối cái mình thích; lần thứ 2 không có gan chấp nhận cái đau khi bỏ cái mình thích.

Sáng nay tôi nói một số chuyện thế này.

- (1) Toàn bộ đời sống chúng sinh nói riêng và sự hiện hữu của vạn pháp ở đời nói chung chỉ nằm chữ Nhân – Quả thôi.

Tại sao mưa, tại sao không mưa? Đó là vấn đề nhân quả. Tại sao lũ lụt, tại sao khô hạn – đó cũng là vấn đề nhân quả. Tại sao thế giới bất an, tại sao gia đình không hạnh phúc, tại sao cơ thể khỏe mạnh, tại sao chúng ta không được vui vẻ. Tất cả đều là những vấn đề Nhân Quả. Nhân Quả có 2:

- Nhân Quả báo ứng (**Kammavipāka**). Là sao? Tiếng Pali kêu là Kammavipāka = làm ác bị khổ, làm thiện được vui.
- Nhân Quả kỹ thuật (**Hetuphala**). Có nghĩa là sao? Trời nóng không chịu mở máy lạnh thì nực. Cái đó phải nhân quả không? Áo quần dơ mà không đem giặt thì mình bị ngứa ngáy khó chịu, bệnh nấm, bệnh da. Đó là nhân quả kỹ thuật, không phải báo ứng. Khi một vị A La Hán đi trong mưa, trong nắng, trong sương vị đó vẫn có thể bị trúng nắng, trúng mưa, trúng sương cái đó gọi là nhân quả kỹ thuật, không phải nhân quả báo ứng.

Như vậy, toàn bộ đời sống chúng ta gói gọn trong nguyên tắc Nhân Quả. Có điều Nhân Quả có 2 trường hợp: Kammavipāka & Hetuphala – chỉ cho trường hợp Nhân Quả kỹ thuật, mình lấy cái tay gõ là nhân, âm thanh mình nghe được là quả, gọi là hetuphala. Kammavipāka là thiện – ác, quả thiện – quả ác.

Đề tài khô nên tôi phải nói dân gian chút cho bà con hiểu.

Toàn bộ đời sống của mình là hành trình của sự dẫn thân. Dẫn thân là sao? Hồi này bắt đầu bài giảng tôi có nói hình ảnh con cá.

Dẫn thân = chấp nhận sự thật, sự khởi hành một cuộc đi.

Chúng ta có bao nhiêu cuộc dẫn thân trong đời người?

- Chuyện đầu tiên, **biết lia bỏ cái thân thuộc, thân quen, tìm về với cái lạ**:

Ở đây người nào nhanh nhanh chắc hiểu tôi nói cái gì. Hồi nhỏ, 6 tuổi mình đi học. Trước 6 tuổi mình sợ xa mẹ, đúng không? Một đứa bé muốn trưởng thành bước đầu tiên phải có gan xa mẹ, đúng không? Mấy tuổi mình yêu được? Nữ thập tam, nam thập lục, trừ trường hợp đột biến. Có nghĩa là cuộc dẫn thân đầu tiên là biết từ bỏ cái thân quen.

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHỮA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN
(c) www.toaikhanh.com

Lúc đầu trong bụng mẹ, chúng ta được mẹ nuôi dưỡng trực tiếp bằng cuống rốn, sau đó ra khỏi bụng mẹ, bà mẹ cắt cuống rốn, có nghĩa là chúng ta hạn chế sự lệ thuộc với mẹ. Nhưng chúng ta còn sữa mẹ. Dần dần, chúng ta không còn lệ thuộc sữa mẹ nữa mà vui chơi, quanh quẩn bên cạnh mẹ, thêm chút nữa không cần cợ quẹt tay chân với mẹ nhưng trong mắt phải thấy mẹ, thấy ba má. Đến một tuổi nào đó, mình phải vào trường lớp quen với thầy, bạn. Từ từ mình phải đi học không cần thấy ba má vẫn đi học được. Từ từ chúng ta không còn cần ba má nữa cần nhìn thấy con nhỏ/ thành nhỏ mình thương. Rồi chúng ta rời mái trường trung học, vào đại học, ra trường lập gia đình, kể từ đó chúng ta chính thức không còn cái gì là thân quen nữa. Cái thân quen của chúng ta lúc đầu là của huyết thống, máu mủ. Còn cái thân quen của chúng ta bây giờ là cái gì mình thấy thích, cái gì mình thấy cần. Thích và cần lúc đó mới là cái thân quen của mình. Chúng ta không lệ thuộc vào máu mủ như trước đây nữa.

Nhưng cuộc dẫn thân đầu tiên của con người là cái gì? Biết rời bỏ cái thân quen, chấp nhận cái xa lạ. Để chi? Để trốn khổ tìm vui. Nguyên cuộc sống của chúng ta chỉ là hành trình trốn khổ tìm vui thôi. Mình đi tìm cái mình thích và trốn chạy cái mình ghét. Tôi dám bảo đảm 1000% toàn bộ đời sống chúng ta từ lúc lọt lòng mẹ tới lúc vào quan tài chỉ là hành trình trốn khổ tìm vui, theo đuổi cái mình thích, trốn chạy cái mình ghét.

Cho nên, bước đầu tiên là chúng ta có khả năng lìa bỏ cái thân quen, tiếp cận cái xa lạ. Nhưng vậy đủ trưởng thành chưa? Theo Phật pháp, chưa.

- Bước thứ hai mới ghê. **Biết lìa bỏ cái thích để tập trung cho cái cần.**

Bắt đầu thấy dấu hiệu của trưởng thành rồi đó.

Nếu sáng nay có người hỏi tôi, tu Phật là tu cái gì? Tôi sẽ nói: Tu Phật là phân biệt cái gì mình thích, cái gì mình cần. Nói vậy có đủ không?

Toàn bộ đời sống của chúng ta giá trị nằm ở chỗ chúng ta có khả năng phân biệt được cái mình thích & cái mình cần. Cái đó rất là khó. Tôi hỏi bà con, bà con tự trả lời: trong đời sống quý vị, cái mình thích và cái mình cần cái nào nhiều? Cái thích và cái cần cái nào làm khổ mình nhiều hơn? Nếu như vậy thì đó là lý do tại sao mình khổ, có đúng không? Nó rất là toán.

Bước một, cái ta thích và cái ta cần thì cái ta thích nhiều hơn cái ta cần. Thứ hai, cái ta thích làm ta khổ nhiều hơn cái ta cần. Như vậy suy ra, tại sao mình khổ nhiều hơn vui.

Nếu ai hỏi tại sao đời là biển khổ trả lời được chưa? Trả lời rất là dễ. Tôi nghe ông sư nói thế này: cái mình thích nhiều hơn cái mình cần, cái mình thích làm mình khổ hơn cái mình cần, thế nên đời là biển khổ. Qua được biển khổ là qua đời.

Cho nên, cuộc dẫn thân thứ nhất là lìa bỏ cái thân quen, tìm về cái xa lạ. Cuộc dẫn thân thứ hai là lìa bỏ cái thích, tìm về cái cần. Nói vậy đủ không? Không. Có 4 trường hợp:

- Trên đời có những cái mình thích mà không cần
- Có những cái mình cần mà không thích
- Có những cái cần mà thích
- Có những cái không cần không thích

Tự mình phân biệt được, phải không?

Cái gì không giúp được cho sức khỏe, đời sống, tinh thần, gia đình, chúng sinh thì cái đó gọi là cái thích mà không cần. Có những cái mình cần mà mình không thích. Có cái mình vừa thích vừa cần. Có những cái mình không cần cũng không thích.

Như vậy, cuộc dẫn thân đầu tiên của đời người là lìa bỏ cái quen tìm đến cái lạ. Thứ hai là lìa bỏ cái thích, tìm đến cái cần.

- **Đời sống của tất cả chúng ta chỉ là hành trình của nguyên tắc Nhân – Quả.**

Những gì chúng ta thấy vui, sướng là quả lành của thiện quá khứ. Những gì chúng ta thấy buồn, khổ là quả xấu của quá khứ. Từ đó suy ra, cái thiện đời này là nhân vui đời sau; cái ác đời này là nhân cho cái khổ, đau đời sau.

Nãy giờ tôi nói 2 cái rất là toán:

- Thích nhiều hơn cái cần. Mà cái thích làm ta khổ nhiều hơn => đời này mình khổ vì cái thích nhiều hơn cái cần.
- Vui sướng đời này là quả của thiện đời trước, buồn đau khổ đời này là quả của ác đời trước => Thiện đời này là nhân cho vui đời sau, ác đời này là nhân cho đau, khổ đời sau.

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ÁN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

Dẫn thân 1 : Dám lia bỏ cái quen về với cái lạ

Dẫn thân 2: Lia bỏ cái thích về với cái cần.

Dẫn thân 3: Dẫn thân trong Quả

Dẫn thân 4: Dẫn thân trong Nhân.

Nghe cái này chưa? Thông minh tí là tôi đã giảng rồi.

Dẫn thân thứ 3 là dẫn thân trong Quả. Là sao? Người không biết tu, khi gặp cái ngọt ngào thì gục mặt, cắm đầu trong đó, không có gan nhảy ra khỏi đám mê đó. Khi có tiền, có nhan sắc, có sức khỏe quên tu, có không? Quý vị trước mặt tôi mà tháng kiếm 30.000 đô-la sáng nay có mặt đây không? Tức là 10 ngày kiếm 10.000 thì bây giờ quý vị đầu dám vào đây nghe pháp. Thất niệm không bằng thất thu. Lương tâm không bằng lương thực.

Cho nên, nhờ xấu, nghèo, bệnh, già, mới lết vô đây nghe pháp. Thử ngủ đây, vươn vai thấy em nào em này chân dài như người mẫu, mở thấy nhà băng có 50 tỷ, soi gương thấy mình là con nhỏ cực đẹp, trai đẹp quý đây nhà chờ mình ban cho chút tình, có đi chùa không? Còn khuya. Khó lắm.

Cho nên, cái dẫn thân thứ 3 là sự dẫn thân trong quả = khi gặp quả lành không cắm đầu, gục mặt trong đó mà quên tu. Khi gặp quả khổ không nhòe nhoẹt nước mắt quên tu.

Có ai khổ quá quên tu không? Tôi thương trời nóng mà quý vị vẫn đến đây nghe pháp đông. Đó là quý vị đang dẫn thân bằng quả khổ. Có người nóng quá họ không muốn tu, không muốn nghe pháp nữa. Sướng quá không muốn tu, không muốn nghe pháp nữa. Phải không? Còn đảng này khi mình nhận quả lành hay quả khổ mình vẫn tu được thì đó gọi là dẫn thân trong quả.

Dẫn thân trong Quả = Không bị quả khổ, quả sướng làm chao đảo tâm tu.

Quả khổ, quả sướng đánh gục không biết bao nhiêu người. Có người sướng quá tu không được. Có người khổ quá tu không được. Có người trường hợp nào cũng tu không được. Có tên khổ tu không được mà sướng tu được. Có tên sướng tu được mà khổ tu không được. Có tên sướng khổ đều tu không được.

Dẫn thân trong Quả = Đòi có đắng ngọt cách mấy vẫn tu bình thường.

- **Dẫn thân trong Nhân.** Là sao? Có đủ cái gan, cái sáng để nhận diện đây là thiện, đây là bất thiện.

Tôi nói cái này bà con sóc, nhưng không nói không được. Trong 100 người đi chùa có bao nhiêu người đi bằng tâm lành? Trong số người đi bằng tâm lành, thì 3 tiếng trong chùa bao nhiêu thời gian là tâm lành, bao nhiêu thời gian là tâm không lành.

Đừng tưởng bà đội đại y trên đầu là tâm lành. Chưa chắc. Toàn là kiêu mạn không. Có không? Kiêu mạn-đại thí chủ. Vô ngời đây thấy bà đó mặc đẹp hơn mình là ganh tị rồi. Thấy bà đó thân quen với chư tăng nhiều là không vui rồi. Thấy sư trụ trì cho bà mấy xôi chuối không cho mình là thấy không vui rồi, vô thấy bà bạn bè nhiều là không vui rồi, gặp mình bà quên chào là thấy không vui rồi. Có trăm ngàn lý do mình bất thiện khi mình đi chùa. Và khi mình ngồi thiền, mình phải phân biệt rất rõ thời gian mình định tâm và thời gian buồn ngủ.

Nhiều người tưởng mình ngồi thiền lâu. Nhưng tối nay về thử ngồi thử một tiếng trong đó bao nhiêu thời gian chánh niệm, bao nhiêu thời gian nghĩ lung tung.

Tại bất tại = thân ở đây mà tâm ở ta bà 8 cõi. Trường hợp đó nhiều lắm.

Bên Thụy Sĩ, Mỹ, Việt Nam nhiều người làm tôi khóc giữa đêm các vị biết không? Họ không chịu học giáo lý mà họ nói chuyện tôi rồi họ nói, con xin phép sư con ngưng ở đây, con vô con ngồi thiền chút. Mà khoan, sư hứa con nghe, sư hứa dạy giáo lý cho con nghe. Nghe mắc cười không? Giáo lý không biết gì hết mà con xin phép vô ngồi thiền chút. Nó giống như là được chưa học ngày nào mà con xin phép sư vô con chế thuốc.

Cho nên, ai cũng nói thiền mà tôi thắc mắc không biết họ thiền cái gì.

Mình nấu ăn cũng phải học. Nhưng nấu ăn gồm toàn mấy thứ cụ thể: nấu, đường, gạo, nếp, rau trái, củ quả, cá, tôm, ... toàn thứ cụ thể mà mình phải học. Trong khi đó tâm nó vô hình vô tướng mà mình không học không biết nó ra sao thì thiền là thiền cái gì.

Cho nên chúng ta không có khả năng biết cái gì là thiện, bất thiện trong lòng mình. Không biết ganh tị mặt mũi ra sao, bunn xin, kiêu mạn, tà kiến, hoài nghi, phóng dật, hôn trầm, ... không biết mặt mũi mỗi cái ra sao.

Tôi lụm đại một người trước mặt tôi, hỏi có biết hôn trầm là gì - Có ai biết không? ở đây có ai biết bunn xin là gì không?

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ÁN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

Tôi hỏi các vị, tôi là người cư sĩ tôi đi chùa, thấy bà đó tham quá tôi không thích chơi với bà nữa là thiện hay bất thiện? Tôi ghét cái ác mà? Vẫn là bất thiện hả?

Người Việt Nam có câu thế này: Tôi không phải ác, không xấu nhưng mà tánh tôi cái gì phải thì thôi.

Có nghe câu này không?

Minh bắt đầu nói xấu ai: Tôi nói không phải nói ... là bắt đầu nói xấu bà đó không còn cái gì. Minh phải có cái gan thấy đó là bất thiện.

Bắt đầu cuộc phiếm luận mình phải có cái gan bỏ mình đi.

Chưa hết, mở email ra, có cái gan biết rằng mấy email này không cần thiết để đọc, xóa liền. Làm được chuyện đó không? Đây là email người ghét mình/ thương mình, mình có gan không đọc không?

Minh phải có cái gan làm việc với cái nhân của mình.

Dấn thân trong quả = nó đắng, ngọt cách mấy mình vẫn sừng sững đi tới.

Dấn thân trong nhân = mình phải có gan biết nó là bậy, không cần thiết.

Chúng sanh trong vô lượng vũ trụ chia nhiều cấp:

- Cấp 1: Sống chết buồn vui trong vật chất. Hạng thứ nhất là đắm chìm hoàn toàn trong vật chất, sống hoàn toàn lệ thuộc vào vật chất. Không thấy-nghe- ngửi- nếm- sờ chạm cái mình thích họ gọi là khổ. Còn thấy, nghe, ngửi, nếm, đụng, sờ chạm cái mình thích họ gọi là hạnh phúc. Hạng này được gọi là hạng Dục giới.
- Cấp 2: chúng sanh ly dục. Nhàm chán chuyện cọ xát, va chạm, chìm sâu đắm đuối trong vật chất. Họ chỉ muốn tu thiền từ Sơ thiền tới Phi tưởng phi phi tưởng. Hạng này là hạng ly dục, chứng các tầng thiền. Hạng này hiếm.
- Cấp 3: Thấy rằng mọi hình thức hiện hữu đều không bền, đều là khổ, đều là vô ngã. Mọi hình thức hiện hữu nằm trong 4 chữ vô: Vô nghĩa, vô ích, vô bỏ, vô vị. Hạng này là hạng khó nhất. Hạng này còn hiếm hơn nữa. Họ thấy rằng : Vật chất là đáng chán, đời sống tinh thần dầu cao khiết thanh tịnh đến mấy cũng đáng chán. Họ thấy mọi hình thức hiện hữu đều vô nghĩa, vô bỏ, vô ích, vô vị.

Chúng ta biết cái này mới thấy sợ: Không ai trong chúng ta chưa từng Phi tưởng phi phi tưởng, không ai trong chúng ta chưa từng là Đế Thích, Ác ma Thiên tử, Chuyển luân thánh vương. Ai cũng đã từng hết. Không ai trong số chúng ta chưa từng làm con giun, dế, trùng chỉ - màu đỏ cho mấy con nó ăn, nó mọc một nùi, lộn lộn. Tôi rành nó lắm, tôi từng ở chùa Già Lam – Gò Vấp, tôi ở nhà cô Phật tử, ở rạp Đông Nhi, trước nhà có cái cống, sáng sáng tôi đi gặp mấy lộn ở dưới, về tôi hết muốn ăn bánh hỏi luôn. Con hào – con bóm đá, chúng ta đã vô số lần làm con hào đó, làm trùng chỉ, vô số lần làm con giun đất, con bu mắt,... vô số lần làm Phạm thiên, Đế Thích,... về cõi Phi tưởng phi phi tưởng. Nhưng rồi sao? Hết thân đó qua thân khác. Hôm nay chúng ta được làm thân người. Khuya nay chúng ta tắt thở về đâu trời biết.

Thấy như vậy đó. Cho nên vị đó mới thấy ngán. Vị đó mới buông hết, thấy rằng đời sống vật chất tầm thường, hèn kém, nhưng lên cảnh giới thiên định cũng tạm thời. Đời sống của người hưởng dục, ly dục chỉ là sự đắp đổi, luân lưu, lúc vậy lúc khác. Cho nên vị đó muốn chấm dứt sanh tử. Nhưng khổ thay, cơ hội được gặp chánh pháp, minh sư thiện hữu, hiền thánh, chư Phật không nhiều. Cho nên có những người cầu giải thoát nhưng đi sai đường. Hôm nay chúng ta may mắn có thân người, có các căn không bị khuyết tật, không bị mù, câm điếc, không bị tâm thần, chúng ta được ăn học, biết chữ, chúng ta đi nghe pháp là may mắn. Nhưng tắt thở đi về đâu thì khó biết.

Dấn thân trong Nhân = Mỗi ngày phải có cái gan biết rằng hồi xưa mình không tu thì để ý coi bữa nay mình khỏe hay bệnh, vui nhiều hay buồn nhiều; Tu thêm bước nữa thì nay mình thiện nhiều hay ác nhiều; Thêm bước nữa là coi coi, tự xét xem một ngày mình sống trong lý tưởng giải thoát được bao nhiêu phần trăm? Tập sao mà trời nóng, đau, khổ, buồn, giận, tê mỏi,... cũng nghĩ đến Niết Bàn. Mong không còn tái sanh, không chịu cái cảnh này nữa.

Mỗi lần đi tắm, tự nghĩ vì có cái thân này mới có nóng nực, dơ bẩn, tắm gội. Mỗi lần ăn cũng nhớ, vì có thân này nên mình phải thôn, nhét mấy đồ vô trong miệng, để rồi mai chiều tống nó ra. Người không học đạo thấy ăn là hạnh phúc. Có học đạo thấy miệng là thùng rác, tống ra vô chiều ra cửa khác. Biết cái đó không?

Tôi biết đề tài này bà con thấy khô, nhưng đó là một pháp tu. Phải tu ngay từ bây giờ để mai nằm giường bệnh nhớ bài giảng sáng nay, cảm ơn không kịp. Lúc đó tôi cũng đi trước rồi.

Ngay bây giờ phải nhớ:

- Mình là cái xác chưa chôn.

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

- Mình là thùng rác đúng nghĩa, nghĩa đen. Mình thích ăn nên mình thấy ăn ngon là hạnh phúc. Giả định mình không mũi, lưỡi, chỉ ăn nuôi thân thì lúc bấy giờ ăn là cực hình. Thí dụ miệng nó không ở đây, nó nằm đầu gối, mỗi ngày lấy cơm, bánh, cháo, trái cây,...nhét vô nhét vô, chừng nào thấy bấp về phù biết nó no rồi lau lau vô ngủ. Lúc bấy giờ ăn có phải là hạnh phúc không? Có cách khác, nhai nhai, bỏ vào bịch nylon xong đeo cái bịch đó trước ngực, mình ngủ được không? Vậy chứ mình nuốt vô trọng, mình đánh răng, ngậm kẹo bạc hà, uống nước trà, mình thấy mình thơm, mình có thể hôn cách rất thoải mái. Mình thấy hai thùng rác gắn vào nhau mình gọi đó là hôn, mà trong khi bên trong tàng trữ bao nhiêu đồ trong đó. Như vậy là mình sống trong đại khờ mình không hay.

Cho nên, dẫn thân 1 – bỏ cái quen về cái lạ; dẫn thân 2- bỏ thích về cái cần; dẫn thân 3 – không để quả lành, quả khổ chi phối tâm tu; dẫn thân 4 – có gan nhận diện nhân nào là xấu nhân nào là thiện.

- Dẫn thân 5 : **Biết nhìn thẳng vào bản chất vô nghĩa của sự hiện hữu để mà chối từ nó.**

Có người hỏi tôi: Mạt pháp là sao? Tôi nhớ tôi trả lời nhiều lần, như thế này: Thời Phật, khi Phật dạy thân này là vô nghĩa, vô dụng, người ta bỏ đi tu. Hôm nay Phật tử đi chùa, nghe đề tài này không thích; Phật tử hôm nay đi chùa theo cách lụm ve chai. Thời Phật người ta đi chùa theo cách đổ rác = Thấy cái gì rác là bỏ.

Phật dạy cái này Vô thường, họ buông liền. Phật dạy cái này là Khổ, họ buông liền. Phật dạy cái này là phiền não, họ buông liền. Phật dạy cái này là nhân lành, quả lành nhưng nó Vô thường, Vô Ngã, họ bỏ liền. Phật dạy cái này là Quả lành, quả xấu, họ buông. Phật dạy cái này là nhân lành, nhân ác – họ buông. Cái gì vô ngã vô thường? Quả lành, Quả xấu, Nhân lành, nhân xấu là vô ngã vô thường – họ nghe họ bỏ. Thời xưa, làm thiện mà không màng quả thiện. Thời Phật thiết tha nhân lành nhưng coi thường quả lành. Cái gì ngọt ngào, sung sướng là quả lành. Người thời nay: Nhân lành biết tu, quả lành thì mê. Nhân lành = Tất cả tâm thiện. Tất cả những gì nói, làm, suy nghĩ bằng tâm lành là Nhân lành.

Quả lành = Tất cả những gì ngọt ngào, vui sướng là quả lành.

Nhân xấu = Tất cả những gì mình nói, làm, suy nghĩ bằng tâm xấu là nhân xấu.

Quả xấu = Tất cả những gì làm mình đau đớn, buồn khổ là Quả xấu.

Bao nhiêu năm đi chùa không được học, toàn cúng dường không.

Phật pháp có nhiều giai đoạn:

- Giai đoạn 1: Thực chứng.
- Giai đoạn 2: Chỉ còn cầu phúc. Đa phần Phật tử hôm nay đi chùa chỉ cầu phúc. Ung thư đưa nào đưa nấy mặt xanh lét như đất nhái; mà hề chưa bị thì yêu đời, mặt xấu hoặc ráng tin mình đẹp, gần chết mà ráng tin mình trăm tuổi, bệnh đây người tưởng mình khỏe mạnh. Thời này có cái đó không? Quần là áo lụa mình phải tin mình đẹp mình mới quần là áo lụa, phấn son,... nếu mình không nghĩ mình sống lâu sao mình còn tà tà. Thu nhập khá hơn ngày trước tưởng mình giàu, thật ra nó sụm bà chè mấy hồi, mình có giàu bằng Năm Cam, Trương Mỹ Lan không? Muốn mất là nó mất. Mà không cần nó mất, chỉ cần bác sĩ nói ung thư một phát thì bao nhiêu bà Trương Mỹ Lan cũng bằng không.

Thời Chánh pháp và thời mạt pháp khác nhau chỗ nào?

- Thời Chánh pháp, người ta tạo nhân lành, thiết tha nhân lành mà không màng quả lành. Tránh nhân ác nhưng khi gặp quả ác người ta thanh thản.
- Thời mạt pháp, không thiết tha nhân lành, chỉ thiết tha quả lành. Suốt ngày cắm đầu trong nhân xấu gặp quả xấu run bắn lên.

Tất cả là 5 dẫn thân:

1. Dẫn thân 1: Có gan bỏ cái quen, về cái lạ.
2. Dẫn thân 2: Bỏ cái thích, về cái cần.
3. Dẫn thân 3: Dẫn thân trong Quả
4. Dẫn thân 4: Dẫn thân trong Nhân
5. Dẫn thân 5: Bỏ sanh tử về Giải thoát.

Coi mình ở tầng nào trong 5 cái dẫn thân. Tầng 1, mình bỏ được cái quen về cái lạ chưa?

Hồi này tôi tính giảng sâu mà tôi thấy trời nóng tôi sợ.

LƯU Ý: BẢN NHẬP CHỮA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẢN PHỔ BIẾN
(c) www.toaikhanh.com

Bỏ quen về lạ có cái sâu chỗ này = Bỏ con người cũ của mình về với con người mới. Bỏ đi lối mòn. Đa phần chúng ta sống theo lối mòn, có đúng không?

- Lối mòn của dư luận: Thiên hạ vậy mình đi ngược lại kỳ;
- Lối mòn của bản thân: Hồi đó giờ quen vậy, bỏ không được.

Tự hỏi lòng mình đi. Mình sống toàn lối mòn không. Tuy mình bỏ quê cha đất tổ về trời xa xứ lạ, nhưng chúng ta vẫn mang theo phương trời cũ của mình.

Sau hiệp định Geneve năm 1954, có một ông họa sĩ miền Bắc di cư vào Nam, ông vẽ bức tranh, chùa Một cột, Thiên Mụ, chợ Bến Thành, ông ghi câu: Chúng ta đi mang theo quê hương.

Câu đó rất nhiều người Việt Nam biết. Nhưng hiểu theo Phật pháp câu đó sâu lắm. Chúng ta đi đâu chúng ta cũng mang theo quê hương của mình = mang theo con người cũ của mình/ Thói quen của mình/ Tập tính của mình. Đi đâu cũng mang theo cái đó.

Nhà thơ Vũ Hoàng Chương có câu: Chúng ta mất hết chỉ còn nhau. Câu đó rất là hay. Tức là sẽ có ngày chúng ta mất hết nhưng còn nguyên xi con người cũ của mình.

Luân hồi bao nhiêu kiếp, bỏ bao nhiêu lần thân sanh tử, nhưng con người cũ mình không bỏ cho nên hôm nay chúng ta còn chần chừ ở đây nè. Chúng ta mất hết chỉ còn nhau. Chúng ta đi mang theo quê hương là chỗ đó. Suốt một dòng sanh tử chúng ta chỉ sống bằng thói quen thôi. Mà lời Phật dạy, chúng ta phải có cái gan lia bỏ thói quen cũ, những thói quen không cần thiết; cái đó không phải dễ.

Đa phần chúng ta sống theo thói quen, lối mòn của quần chúng, thiên hạ vạch sẵn cho mình; mình ngại chấp nhận cái lạ. Cho nên, thiên tài là cái gì? Thiên tài là người có thể búng người ta ra khỏi tầm cao của đại chúng. Muốn trở thành đại nhân phải có cái nhìn khác thiên hạ một chút = không kẹt trong lối mòn.

Có bao nhiêu người như Elon Musk, Bill Gates, Einstein, Phạm Nhật Vượng, ...? là vì người ta cứ bày đàn. Mà bày đàn là gì? Kiến và mối. Chúng ta sống như Kiến và mối. Có bao nhiêu người được như ngài Xá Lợi Phất? Có bao nhiêu người được như đức Phật? Là vì chúng ta sống theo tâm thức, tâm tình của kiến, mối. Chúng ta sống theo tâm tình của bày đàn, sống theo thói quen, lối mòn, sống theo quy định, mặc định của tập thể quanh mình.

Trước khi dứt lời, hồi hướng công đức này đến tất cả chúng sinh trong vô lượng thế giới. Đặc biệt, chúng ta phải nghĩ đến thân quyến của chúng ta hiện tiền hay quá vãng, đời này hay kiếp khác, mong cho tất cả được sống trong nhân lành, quả lành; bản thân chúng ta cũng luôn luôn sống trong nhân lành, quả lành.

Làm gì thì làm cũng phải có cái gan để dẫn thân theo 5 cách tôi vừa nói.

Chúc các vị ngày vui./.